

Турцитѣ, щомъ видѣли това чудо, изпърво се изплашили, но после се окопитили и насърдчили. Тѣ извадили оржжието си, що имали и носѣли винаги за страхъ на българитѣ, съ целъ не да нападатъ, а да се бранятъ, защото мислили, че възстаналитѣ българи ще нападнатъ турскитѣ села или махали и ще почнатъ да колятъ мирнитѣ турци и туркини. Но българитѣ нѣмали такова намѣрение. Имало издадени отъ новото българско правителство въ свободния градъ Панагюрище заповѣдь, която гласѣла:

1) Забранява се да се убиватъ мирни турци и туркини, да се краде добитѣка и имота на турцитѣ; 2) Забранява се да се палятъ турски кѣщи и да се оскърбяватъ турски жени и деца; 3) Забранява се насила да се влиза въ кѣщата на турци, евреи или други не българи и да имъ се причинява каквато и да било пакостъ.

Обаче, турското население, между което имало бивши кърджали, еничери, грабители и насилници надъ раята, взело да се страхува. Ето защо, старослужащи под-офицери въ турската войска излѣзли начело, свикали нехранимайковцитѣ, образували голѣми чети и дружини, па трѣгнали ужъ да пазятъ, а на дѣло да обиратъ изоставенитѣ български кѣщи и села и да откарватъ уловения български добитѣкъ. Тѣзи сбирщини отъ главорѣзи, командувани обикновено отъ изпждени турски чиновници и непокорници, повели своитѣ орди, наречени *башибозуци*, и започнали да нападатъ лагеритѣ на българитѣ съ целъ да избиятъ хората въ тѣхъ, като врагове на турската дѣржава, и да имъ оплячкосатъ всичкитѣ дрехи и скѣпоценности.

По този начинъ станали първитѣ сблъсквания и боеве между башибозуцитѣ и българитѣ въ невъзбунтуванитѣ още села и въ укрепенитѣ лагери.

Успѣхитѣ на българитѣ

Южна България пламнала въ края на априль отъ Стара планина до Родопитѣ. Първи се сбили панагюрци